

❧ CAPITOLUL 1 ❧

Orwell Bookend nu era un om prea fericit. În acel moment, când un liliac mic se uita la el cu ochii lui speciali întorși cu susul în jos, nu era sigur că fusese fericit vreodată. Poate cândva, cu multă vreme în urmă, când încă o mai avea în preajmă pe Aurelia, prima lui soție. Înainte ca Effie, fiica lui, să fi scăpat de sub control într-un asemenea hal. Și înainte ca el să fi urcat în podul plin de praf fără să-și fi schimbat în prealabil costumul cu care mergea la serviciu.

Unde era copila aceea blestemată? Probabil se ocupa pe undeva de așa-zisa „magie“, împreună cu păcălicii ei de prieteni – un ochelarișt gras și o fată care părea îmbrăcată tot timpul în cămașă de noapte. Ei bine, Effie o s-o încurce sigur, când va ajunge acasă. Trebuia să fi fost aici, în pod, conchise Orwell, și să fi luat deja cartea. Nu găsea nicăieri exemplarul din *Cei aleși* de Laurel Wilde pe care îl căuta, și exact lucrul ăsta îl făcea extrem de nefericit acum.

Nefericirea lui Orwell Bookend începuse, la fel ca multe nefericiri, după ce i se fluturase pe dinainte perspectiva fericirii, iar apoi i se furase cu cruzime. Asta se întâmplase cam cu patruzeci și cinci de minute mai

devreme. În timp ce se întorcea acasă de la universitate, Orwell asculta radioul din mașină, și astfel auzise când se anunțase un concurs.

Orwell Bookend se dădea în vânt după concursuri. Nu o recunoștea în fața tuturor, dar concursurile chiar îl făceau fericit. Până când pierdea. În fiecare vineri, dezlega cu grijă rebusul criptic din *Gazeta Orașului Vechi*, apoi îl expedia la o căsuță poștală din Mărginime. Costul timbrelor consumate în decursul anilor depășea cu mult valoarea premiului, un cupon de cincisprezece lire destinat exclusiv cumpărării de cărți, dar Orwell n-avea să-și găsească liniștea până când nu obținea cuponul acela, pe care plănuia să-l expună înrămat în biroul lui.

Al doilea lucru care îl făcea fericit pe Orwell Bookend era să câștige bani, deși nu se pricepea foarte bine la asta (după cum demonstra și povestea cu cuponul). Măcar dacă ar fi reușit să găsească acum cartea aia – prima ediție cartonată din *Cei aleși*, pe care i-o cumpărase Aurelia lui Effie cu mulți ani în urmă –, în felul ăsta s-ar fi putut înscrie la concurs, *plus* să câștige bani. Așa spuseseră la radio. Cine avea norocul să dețină un exemplar cartonat din *Cei aleși* se putea prezenta vineri la Primărie, unde urma să primească cincizeci de lire bani gheață, plus posibilitatea de a câștiga curent electric gratuit și nelimitat pentru toată viața. Cine avea o ediție broșată primea pe ea zece lire.

Cincizeci de lire deveniseră o grămadă de bani de când avusese loc, cu cinci ani în urmă, cutremurul mondial. După cutremur, economia, ca multe alte sisteme complexe, devenise obosită și arțăgoasă și începuse

Cei aleși

să se poarte urât. Se vedea clar că n-o mai interesa să urmeze un toptan de reguli matematice. Astăzi merita fără discuție să ai cincizeci de lire, cu toate că mâine, cine știe?

Dar curent electric gratuit și nelimitat, pentru toată viața! Țsta chiar era un premiu care merita câștigat. De la cutremur, nimeni, oricât de bogat ar fi fost, nu mai avea acces nelimitat la electricitate. Bine, nimeni în afară de Albion Freake, cel care deținea, întâmplător, toată electricitatea din lume. Din cine știe ce motiv, compania lui, Albion Freake Inc., oferea acum acest premiu și pune la bătaie și banii. Orwell Bookend trebuia doar să găsească blestemata de carte. Nu era chiar cartea lui, evident. Era a lui Effie. Însă lui Orwell Bookend nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Capul lui dr. Green semăna cu un cartof fiert. Dar nu cu un cartof fiert normal și drăguț, spălat și curățat înainte de fierbere, ci cu un cartof bătrân și uscat, cu coajă tare, care stătuse prea mult în pământ și, cu toate că era fiert, tot mai încolțeau din el smocuri ciudate de păr. Lui Maximilian Underwood smocurile acelea i se păreau aidoma unor rădăcini care s-au aventurat curajos să iasă la lumină, apoi au murit instantaneu.

Dr. Green se afla în mijlocul unei povești cu tâlc – cel mai rău gen de poveste, după părerea lui Maximilian – în care o cotoroanță bătrână, cocoșată și misterioasă îi dădea o pereche de adidași jerpeliți unui copil sărac, într-un centru unde se strâneau donații.

— Bătrâna îi șopti fetei că pantofii sunt vrăjiți, zise dr. Green, cu o voce deopotrivă moale, umedă și unsuroasă, ca margarina.

Maximilian știa precis ce urma să se întâmple în poveste. *Toată lumea*, desigur, știa ce urma să se întâmple în poveste. A doua zi, fata avea să se încălzească cu adidașii și să câștige o cursă de alergări cu cel mai bun timp înregistrat vreodată. Pe urmă o descoperea un antrenor faimos, care o implora să poarte pantofi de sport mai buni. Ea refuza, evident, să poarte altceva decât adidașii ei jerpeliți și „magici“. În cele din urmă, se întâmpla inevitabilul. Rivala îi fura pantofii și i-i ascundea. Fata era obligată să concureze încălțată cu adidași obișnuiți. Și, desigur, câștiga și așa. Morala: nu pantofii contaseră. Sfârșit.

— Să meditam acum asupra câtorva aspecte, zise dr. Green, după ce termină povestea.

Se duse spre o tablă mobilă, pe rotile, care tot restul săptămânii zăcea în debara și apărea numai luni seara, pentru aceste cursuri destinate Neofiților – adică persoanelor epifanizate de curând, în special copii – cu menirea să-i învețe noțiunile de bază ale magiei. Era primul curs la care participa Maximilian. Sperase să găsească aici cel puțin cazane clocotinde, sau, în mod ideal, obiecte care să zboare în jurul camerei și să ia foc. Nici vorbă. Numai și numai plictiseală.

Pe tablă exista o listă cu lucruri interzise Neofiților, iar până acum lista fusese subiectul principal al cursului.

1. NEOFIȚII NU AU VOIE SĂ FACĂ NICIODATĂ VRĂJI FĂRĂ SUPRAVEGHEREA UNUI EXPERT (SAU ALT GRAD MAGIC MAI ÎNALT).

Cei aleși

2. NEOFIȚILOR LI SE **INTERZICE** SĂ DEȚINĂ VREUN DAR FĂRĂ APROBAREA CLARĂ ȘI FORMALĂ A GHILDEI MESERIAȘILOR (APROBARE CARE POATE FI RETRASĂ ÎN ORICE MOMENT).
3. DACĂ UN NEOFIT ADUCE VREUN DAR LA CURS, DARUL SE VA **CONFISCA**.
4. NEOFIȚILOR LI SE **INTERZICE** SĂ DISCUTE DESPRE MAGIE ÎN AFARA ACESTEI CLASE.
5. ORICE NEOFIT CARE CĂLĂTOREȘTE SAU ÎNCEARCĂ SĂ CĂLĂTOREASCĂ ÎN LUMEA CEALALTĂ VA FI PEDEPSIT **FOARTE SEVER**.
6. NEOFIȚILOR LI SE INTERZICE SĂ FACĂ SCHIMB DE DARURI, HĂRȚI, DES-CÂNTECE, INFORMAȚII SAU CUNOȘTINȚE DESPRE **ORICE** AR AVEA LEGĂTURĂ CU MAGIA SAU CU LUMEA CEALALTĂ.
7. NEOFIȚII NU AU VOIE SĂ POMENEASCĂ NICIODATĂ, ÎN **NICIUN** MOMENT ȘI FAȚĂ DE **NICIO** PERSOANĂ, DESPRE LUMEA CEALALTĂ.
8. NEOFIȚII SUNT OBLIGAȚI SĂ VORBEASCĂ **EXCLUSIV** ÎN ENGLEZĂ ȘI NICIODATĂ ÎN VREO LIMBĂ DIN LUMEA CEALALTĂ. FOLOSIREA ÎN LUMEA REALĂ A LIMBILOR DIN LUMEA CEALALTĂ ATRAGE DUPĂ SINE PEDEPSE **FOARTE SEVERE**.

Era chiar mai rău decât la școala obișnuită. Și mai frig. Cursul săptămânal ținut de dr. Green se desfășura în sala foarte plină de praf a unei biserici vechi, cu podea de lemn și calorifere albe, emailate, uriașe, care trosneau și gemeau în permanență, dar nu împrăștiau niciodată vreun strop de căldură. Sub fiecare calorifer era câte o ceașcă de porțelan menită să adune picăturile de apă prelinse pe la garnituri. În timpul scurtelor perioade când aveau curent electric, un neon vechi pâlâia nedeslușit. Dar încăperea era luminată în principal de felinare cu lumânări.

Maximilian se uită din nou la listă. Se întâmpla că deja făcuse majoritatea lucrurilor interzise și nu-i păsa câtuși de puțin.

Effie Truelove, prietena lui, le făcuse și ea cam pe toate. Fusese în mod cert în Lumea Cealaltă. Maximilian simți o ușoară mândrie la gândul că el făcuse chiar și lucruri care nu erau pe listă – încercase, de exemplu, să călătorească în Lumea Subterană și citise gândurile altcuiva.

Bine măcar că avuseseră norocul ca Lexy Bottle să-i prevină, pe Maximilian și pe Effie, să nu vină cu darurile lor la curs. După toate aparențele, dacă îți confisca dr. Green darurile, nu le mai vedeai în veci. Darurile lui Maximilian – Ochelarii Cunoașterii și Athame-ul Tainic – se aflau în acest moment ascunse bine la el sub pat, acasă. Folosise un descântec mărunț de camuflaj ca să ascundă de mama lui pumnalul, în caz că se hotăra din senin, cum se întâmpla uneori, să-i facă curat în cameră. Mama știa, desigur, că Maximilian fusese epifanizat și că era învățat, dar băiatul încă nu recunoscuse deschis că era și mag. Nu știa dacă mamei i-ar fi plăcut asta.

Afară țipă o bufniță de hambar, iar chiciura începu să acopere iute scobiturile și zonele mai înalte ale câmpurilor mlăștinoase. În adâncul cerului negru, un meteor sfârâi și pe urmă muri. Se făcea târziu. Lumânările din încăpere păreau toate să pâlpâie și să danseze de parcă ar fi fost una. În momentul acela, Maximilian nu-și dorea decât gustarea lui dinainte de culcare – trei bomboane de ciocolată cu cremă de cafea și un pahar cu lapte de capră – iar pe urmă, un lung, liniștit și minunat...

Lexy îl înghionti.

— Trezește-te, șopti ea.

De cealaltă parte a lui Lexy, Effie Truelove picotea și ea. Ce-aveau ăștia doi? Cursul ăsta era cel mai interesant lucru pe care îl trăise Lexy Bottle vreodată. Lexy urma să învețe cum să devină o mare vindecătoare. Urma să găsească pe cineva care s-o ia Ucenic, iar pe urmă...

— Întâi de toate, zise dr. Green, vreau să vă gândiți în ce fel acționează magia din poveste. Vreau să descoperiți *unde* există magie în poveste. Sau dacă *există* magie în poveste. Pe urmă, vreau să faceți o listă cu toate situațiile în care s-ar putea petrece schimburi de M-valută, în oricare dintre momentele semnificative ale poveștii.

Lexy dăduse deja pagina caietului cel nou și notase data și întrebările cu stiloul cel nou. Era sigură că știa de pe-acum toate răspunsurile. Dar înainte să se apuce copiii de temă, clopotul bisericii bătuse ora nouă, ceea ce însemna că venise vremea să plece toți acasă. Așa repede! Lexy ar fi stat bucuroasă toată noaptea, numai să se adape la izvorul înțelepciunii doctorului Green.

— Terminați tema acasă, zise dr. Green. Mi-o predați la începutul orei următoare, luni, la șapte. Vă mulțumesc tuturor. *Nu* ieșiți fugind pe ușă! Euphemia Truelove? O *vorbă*, te rog.

❧ CAPITOLUL 2 ❧

Euphemia Sixten Bookend Truelove, cunoscută drept Effie, regreta nespuse că venise la cursul acela. N-o obligase nimeni, la urma urmei. Era opțional. Ca atunci când te duci la școală fără să fie nevoie. Ce idiot face așa ceva? Wolf Reed, cu care jucase tenis aproape toată după-amiaza, preferase să se ducă la antrenamentul de rugby, iar cealaltă bună prietenă a lui Effie, Raven Wilde, plecase de la școală direct acasă, să-i dea de mâncare calului ei. Și-atunci, Effie de ce venise?

Dintr-un motiv simplu. Pentru că Lexy îi spusese că doar așa putea obține gradele magice, ca să poată deveni în cele din urmă Magistru Vrajitor și să se mute definitiv în Lumea Cealaltă.

Lui Effie îi plăcea enorm Lumea Cealaltă. Dacă ar fi găsit o modalitate să trăiască acolo tot timpul, ar fi fost fericită. Trebuia, totuși, să se perfecționeze în materie de magie, alt motiv pentru care venise la curs. După spusele lui Lexy, dr. Green era cel mai bun profesor de magie din toată țara. Era un geniu, chiar dacă uneori părea cam încet la minte și plicticos. Lexy știa totul despre dr. Green pentru că bărbatul se întâlnise deja de trei ori cu mătușa ei Octavia.

Dr. Green stătea cu spatele la Effie. Ștergea tabla cu mici mișcări smucite. Lunga lui listă cu lucruri interzise se descompunea în particule de cretă și cădea pe jos, acolo unde Effie credea cu tărie că merita să se afle. Oftă. Cât trebuia să mai aștepte în picioare până să afle ce făcuse? Pentru că făcuse ceva. Dr. Green avea un aer care îi transmitea asta.

— Pune-l pe catedră, zise el în cele din urmă și se întoarse încruntat.

— Poftim? spuse Effie.

— Poftim, *domnule*.

Effie oftă din nou.

— Poftim, *domnule*.

— Pune inelul pe catedră, te rog.

Of, nu! Effie înghiți în sec, fără zgomot.

— Care inel, *domnule*?

— Inelul pe care l-ai ascuns în căptușeala pelerinei. Inelul Eroului Adevărat, cred. Un dar interzis. Dă-l înapoi.

Effie înghiți din nou. De unde știa el că avea inelul? Lexy îi spusese să nu aducă niciun dar la curs – mai ales că darurile ei nu erau înregistrate, iar asta era cu atât mai riscant – așa că Effie le ascunsese ieri într-o cutie specială de acasă. Pe toate, mai puțin Inelul Eroului Adevărat, pe care îl purtase la antrenamentul de tenis dinaintea cursului.

Effie nu-l purta niciodată în timpul meciurilor, doar la antrenament. Prima dată când îl pusese pe deget, aproape o omorâse. Dar câtă vreme mânca și bea destul ca să-și recupereze energia, inelul o făcea puternică, agilă și într-o mulțime de alte feluri pe care nici nu le

putea descrie. Și o făcea să se simtă mai conectată la Lumea Cealaltă. Și...

— N-am de gând să aștept toată noaptea, zise dr. Green.

Purta un costum elegant maro, cu puncte verzi și portocalii scoase în evidență de lumina lunii pătrunsă acum prin fereastră. Cămașa lui avea o nuanță de galben mai puțin obișnuită. Se uită la ceas, apoi se uită sever la Effie, în felul acela în care se uită cei mai îngrozitori dintre profesori chiar înainte să te scoată din careu, în fața tuturor, și să te facă să plângi pentru ceva de care nici măcar nu ești vinovat.

— Și de ce anume vrei inelul meu, mai exact? întrebă Effie.

— Ce-ai spus?

— De ce vrei inelul meu?

— Este un dar și l-ai adus la cursul meu. Prin urmare, trebuie să-l confisc.

— Dar...

— N-are rost să-ntindem vorba. Fă cum ți-am spus, te rog.

— Și ce-o să faceți cu el?

— I-l voi duce Ghildei. Dacă era un dar înregistrat, ți l-aș fi putut aduce înapoi luna viitoare. Dar unul neînregistrat... Clătină din cap. Va trebui să-i scrii tu Ghildei, să completezi un formular prin care ceri înregistrarea articolului respectiv și pe urmă, cred, să completezi alt formular prin care soliciți restituirea lui. Și...

— Nu, zise Effie, surprinzându-se pe ea însăși.

Dr. Green îngustă ochii.

— Ce-ai spus?

Cei aleși

— Nu, repetă ea. Nu vi-l dau. Îmi pare rău. Pur și simplu nu pot.

— Am mijloace să te oblig, zise dr. Green, făcând un pas spre Effie. Dar nu vom ajunge la asta, desigur. Dă-mi-l!

Effie scoase inelul din căptușeala pelerinei verzi de școală, unde îl ascunsese. Inelul era din argint, cu o piatră de culoare roșu închis fixată la locul ei de mai mulți dragoni mici, tot din argint. I-l dăduse iubitul ei bunic Griffin chiar înainte să moară. Nici nu putea fi vorba ca Effie să-l lase în mâinile altcuiva. Și-l puse pe degetul mare de la mâna stângă, unde se potrivea cel mai bine. Se simți cuprinsă de un val de încredere și de putere.

— Nu te mai prosti și dă-mi-l, zise dr. Green, făcând încă un pas și întinzând mâna. Imediat!

Afară, dincolo de ferestrele înalte ale sălii bisericii, țipă o bufniță. Bufnița urmărea ce se petrecea și nu-i plăcea deloc. Un iepure prietenos dintr-o grădină vecină auzi chemarea ei și transmise mesajul unui șoarece de pădure, care i-l transmise unui liliac, care i-l spuse altei bufnițe ce se întâmpla să zboare spre câmpul mlăștinos al turbăriei. Curând, toate animalele din zonă știau că Euphemia Truelove avea probleme. Poate că auzea cineva strigătul de alarmă și intervenea; poate că nu. Rețeaua Cosmică funcționa cam la întâmplare.

Raven și Echo, calul ei, înaintau în tropăit de copite peste chiciura de pe câmp. Luna strălucea deasupra lor,

făcând părul negru și ondulat al lui Raven să pară c-ar avea șuvițe argintii. Raven era o adevărată vrăjitoare, prin urmare putea vorbi cu animalele. De când fusese epifanizată, reușea să poarte discuții lungi cu Echo. Înainte, comunicaseră numai prin ce simțeau. Echo „știa pur și simplu“ că Raven voia ca el să pornească la galop, iar Raven „știa pur și simplu“ când Echo era supărat. Acum, însă, Raven vorbea fluent *caballo* (străvechea limbă a cailor) și totul se schimbaseră.

În fiecare seară, după cină, Raven și Echo ieșeau pe câmp, chiar dacă deja se întuneca foarte devreme. De cele mai multe ori se bazau pe cât de bine vedea Echo noaptea, ca să ajungă acasă, dar de data asta luna intrase în ultimul pătrar (adică abia ce fusese lună plină), așa că Raven vedea bine și ea. Tot ce era scaldat în lumina lunii părea alburiu și magic. Și tot ce era atins de lumina lunii se simțea fericit și împăcat. Toată lumea știe că de la soare primești vitamina D. Dar nu multă lume știe că în lumina lunii există un ingredient special, care ajută tot ce-i viu să capete puteri magice și să se curețe de impurități.

Turbăria¹ din jurul lui Raven și al lui Echo era pustie. Nu tu copaci, nu tu pâraie; nici măcar vreun stâlp vechi de gard, ca în alte părți ale câmpului. Singurul lucru care arăta modern vreme de kilometri întregi era

¹ Termenul *moors*, sau *moorland*, adică turbărie, desemnează, în cazul Marii Britanii, un tip de habitat natural reprezentat printr-un relief majoritar de câmpie, cu zone mlăștinoase și cu vegetație spontană de talie mică, care adăpostește frecvent depozite de turbă. În lume, acest gen de habitat este uneori asemănător cu stepa sau bărăganul (care sunt, însă, locuri mai secetoase).

o pereche de uși din oțel pe care le instalase cineva de curând într-un dâmb de lângă niște ferme vechi.

Echo pășea cu grijă peste părțile mai golașe ale turbăriei, pentru că acolo erau smârcuri și vizuini de iepure greu de observat la lumina lunii. Din când în când, câte o stea căzătoare traversa cerul întins al nopții. Era ceva ciudat cu stelele astea căzătoare, deși Echo n-ar fi putut spune sigur ce anume. În orice caz, în scurtă vreme urmau să ajungă pe vechea potecă, plină de urmele liniștitoare lăsate de caii și de călăreții care umblaseră pe-acolo mai înainte.

Pe urmă, după ce treceau de fermele în ruină, Raven spera să vadă din nou misterul acela sclipitor. În ultima oră, încercase să-i explice lui Echo, în *caballo*, ce credea ea că era. Se dovedea aproape imposibil, nu numai pentru că misterul sclipitor era foarte greu de descris, dar în *caballo* nici măcar nu existau cuvinte pentru „sclipitor“ și „mister“. Tot ce găsisese Raven mai apropiat însemna „mlaștina scăldată în lumina lunii“, adică ceva profund și misterios, plus o nuanță de imprevizibil și pericol. Dar Echo doar fornăise și întrebase ce naiba să caute ei într-o mlaștină scăldată în lumina lunii. Lui nu-i plăceau mlaștinile; de fapt, se străduia din răspuțeri să le ocolească. Mlaștinile erau periculoase. Te puteai afunda în ele și nu mai ieșeau niciodată.

— Nu mă refer la o mlaștină ca atare, zise Raven în minte – *caballo* era o limbă care nu se rostea. Mai degrabă la ceva ca un salt foarte înalt.

Lui Echo nu-i plăceau nici salturile foarte înalte și îi spuse.

— Nu un salt înalt *adevărat*, încercă Raven să-i explice. Ceva care te face să te simți ca atunci când urmează unul. Sau cum cred că m-aș simți eu, când urmează unul. Sau poate cum te simți tu chiar înainte să-i *dai bice!*

Echo rareori alerga cu Raven. Dar o făcea, ocazional, dacă vedea înaintea lui întinderea nesfârșită a turbăriei minunat de pustii și voia să-i *dea bice*. Și exact asta făcea, galopa fără să se gândească, tare și repede. Raven se simțea în astfel de cazuri cam cum se simțea Echo când venea vorba despre salturi foarte înalte. Iar fiecare îi îngăduia celuilalt micul lui răsfăț. El o lăsa să sară, ea îl lăsa să-i *dea bice*. Echo n-o arunca niciodată din șa. Țsta era lucrul cel mai important. Iar ea îi oferea întotdeauna la sfârșitul zilei o combinație grozavă de ovăz și lucernă. Ba chiar ținea minte să-i cumpere bomboane mentolate Polo, cele care îi plăceau calului mai mult decât orice pe lume. Se înțelegeau unul pe celălalt.

Raven văzuse pentru prima oară misterul sclipitor după un episod de *dă-i bice* de sâmbăta trecută. Parcă tot câmpul turbăriei din fața ei s-ar fi schimbat cumva. Era mai verde, mai sălbatic, mai viu, mai magic. Cu cât îi ceruse lui Echo să se apropie mai mult de acel mister, cu atât păruse mai îndepărtat. În ziua aceea le luase aproape patru ore să se întoarcă la conacul nebun – un fel de castel fals și plin de ifose unde Raven locuia împreună cu mama ei.

Laurel Wilde nici măcar nu băgase de seamă că fiica ei lipsea, evident. Fusese prea ocupată să bea vin spumant scump și să vorbească despre ultima schemă

aducătoare de bani inventată de Skylurian Midzhar, fermecătoare ei editoare.

— Prima carte de un miliard de dolari din lume, îi spusese Skylurian lui Laurel Wilde la ceaiul din acea sâmbătă după-amiază. Imaginează-ți, numai!

Raven își mâncase repede sendvișurile și prăjitura ca să poată ieși cu Echo și se prefăcuse că nu asculta discuția. Skylurian și Raven oricum se ignorau aproape tot timpul. Laurel Wilde scria despre vrăjitoare (și vrăjitori) care frecventau o școală de magie, dar nu credea că existau cu adevărat. Pe jumătate avea dreptate, vrăjitori bărbați nu existau. Dar Laurel Wilde ar fi fost extrem de surprinsă dacă ar fi aflat că fiica și editoarea ei erau amândouă vrăjitoare puternice, ca să nu mai vorbim că de curând se aflaseră în tabere opuse într-o bătălie. Skylurian, totuși, nu-i făcuse niciodată nimic rău lui Raven. Ba chiar încerca din când în când să se împrietenească cu ea. Treaba asta îi cam dădea fiori fetei.

— Imaginează-ți, dragă! continuase Skylurian. Iar din banii ăștia, șapte la sută vor fi doar ai tăi.

— Credeam că ne-am înțeles pentru șapte virgulă cinci la sută, spusese Laurel Wilde.

— Cum o fi, zisese disprețuitoare Skylurian. Nu contează. Ce înseamnă jumătate de procent dintr-un miliard, la urma urmei?

Însemna, de fapt, cinci milioane, dar nu făcuse niciuna socoteala.

— Vom fi mai bogate decât în cele mai nebunești vise ale noastre. Și asta numai pentru că tu ai fost atât de deșteaptă și ai scris așa o carte minunată.

Raven nu pricepuse niciodată pe deplin de ce prima carte a mamei ei, *Cei aleși*, avusese un succes atât de mare. Se vânduseră peste zece milioane de exemplare în toată lumea, se făcuse după ea un film și un joc de societate. Era despre magie, evident, dar nu despre magia adevărată pe care o practica Raven. În lumea normală, cea în care trăia Raven, oricine își putea trezi puterile magice, dacă se străduia destul (sau, ca în cazul lui Raven, dacă îi dădea cineva un dar prețios din Lumea Cealaltă). În cărțile lui Laurel Wilde, însă, doar câțiva oameni aveau puteri magice.

Cei aleși, așa cum erau numiți, aveau cu toții un semn din naștere în spatele genunchiului stâng. Dacă aveai semnul din naștere, beneficiai de puteri supranaturale și aproape nelimitate. Dacă nu-l aveai, ei bine, ghinion. Făceai parte dintre „Cei nealeși“: lipsiți de popularitate, urâți, de obicei grași și condamnați la o viață în care Cei aleși (care nu erau doar frumoși și puternici, ci și încrezuți) aruncă vrăji asupra lor.

În lumea reală, lumea lui Raven, puterea magică era limitată. În cărțile lui Laurel Wilde, oricine avea semnul din naștere putea face aproape orice dorea dintr-o simplă mișcare a încheieturii subțiri a mâinii sale albe (toți erau albi). Cu toate acestea, în ciuda puterii magice de care dispuneau, Cei aleși își petreceau majoritatea timpului întâlnindu-se în secret la miezul nopții și făcându-și griji pentru temele lor rătăcite. Iar dacă îi deranja vreun „Neales“, îl transformau în broască.

Acțiunea din *Cei aleși* se petrecea cu foarte mult timp în urmă, când oamenii purtau bonete cu volane, se duceau la internat călătorind cu trenuri trase de

Cei aleși

locomotive cu aburi, iar vacanțele de vară și le petreceau încuiați în cabinele unor nave sau răpiți de țigani. Raven abandonase primul volum la jumătate, dar cei mai mulți dintre copii le citiseră pe toate cele șase ale seriei.

— Ești sigură că Albion Freake o va cumpăra? o întrebase Laurel pe Skylurian sâmbăta trecută când luaseră ceaiul împreună.

— Sigur că da, dragă. Mi-a dat cuvântul lui. Dacă putem crea o ediție limitată la un singur volum din *Cei aleși*, legată în piele de vițel și cu foiță de aur pe margine, ne dă pe carte un miliard de lire.

— Iar asta înseamnă că toate celelalte exemplare ale cărții împrăștiate în lume vor trebui mai întâi distruse?

Pe Laurel Wilde păruse s-o întristeze acest gând.

— Așa cum am discutat deja, asta se înțelege prin „ediție limitată la un singur volum“.

— Dar...

— A citit-o toată lumea, dragă. Cui îi mai trebuie să păstreze un exemplar dintr-o carte pe care a citit-o deja? Iar pentru șapte la sută dintr-un miliard de lire...

— Sau șapte virgulă cinci... spusese Laurel.

— Cu șapte la sută, vei fi bogată, dragă, și asta-i tot ce contează cu adevărat.

Echo fornăi. În aerul mijlocului de noiembrie, răsufierea lui îngheță în cristale mărunțele. Raven alungă din minte toate gândurile despre cărțile mamei ei. Acolo, pe câmp, se simțea eliberată de toate acele lucruri lumești lipsite de importanță. Acolo se simțea mai aproape de natură. Mai aproape de spiritul ei adevărat. Și mai aproape de ceva ce nu înțelegea și nu recunoștea, dar era categoric acolo.

Echo fornăi din nou.

— Asta e? o întrebă el pe Raven, arătând din cap spre stânga. Mlaștina ta scăldată în lumina lunii?

Într-adevăr, în fața lor și puțin spre stânga era misterul sclipitor.

— Dă-mi inelul, zise din nou dr. Green.

— Nu, răspunse Effie.

Simțea cum o inundau valuri de curaj, putere și îndrăzneală. Se întâmpla la fel de fiecare dată când purta inelul, iar în ultima vreme chiar și când nu-l purta. Simțea forța întărindu-i umerii, coborând pe spate și cuprinzându-i mușchii picioarelor. Effie avea doar unsprezece ani, dar s-ar fi luptat oricând pentru ce considera că era corect și adevărat.

— O să-ți pară rău, domnișoară, zise dr. Green, începând să capete o nuanță purpurie care nu se asorta deloc cu costumul lui maro și cămașa galbenă.

Effie făcu un pas spre ușă, dar dr. Green făcu și el un pas în aceeași direcție, tăindu-i calea.

— Nu îndrăzni să mă sfidezi! Niciodată n-am mai...

— Lăsați-mă să trec, vă rog, zise Effie.

— Mai întâi, dă-mi inelul.

— Ați spus, mi se pare, că mă puteți obliga să vi-l dau, zise Effie. E clar că nu puteți. Vă dați deoparte din calea mea, vă rog?

— N-am mai pomenit în viața mea asemenea obrăznicie, zise dr. Green. Dacă nu-mi dai inelul imediat, ești exmatriculată de la curs. M-ai auzit? Exmatriculată.

Cei aleși

— Bine, zise Effie. Exmatriculați-mă. Nu-mi pasă. Oricum nu cred că știți nimic ce să merite învățat.

— Ești o nerușinată mică! *Niciodată*, în toți anii de când predau cursul – pe gratis, ține cont, din mărinimia inimii mele – n-am mai pomenit atâta obrăznicie la un copil. Tu, domnișoară, vei mai auzi câte ceva despre asta din partea Ghildei Meseriașilor. Să ameninți un profesor! Nu se face. În toți anii mei de experiență, niciodată...

— Nu v-am amenințat. Eu...

— Ești exmatriculată! Nu m-ai auzit? Ieși afară!